

Dankbaar aandenken aan

DE HEER
GUY PEETERS

Echtgenoot van mevrouw FRANCINE VANSRINGHEL

Geboren te Geel op 17 april 1950 en thuis in familiekring zacht
ingeslapen te Olen op 24 mei 2005, gestorft door de Ziekte van

Lid van Ziekte van

voelde. Je kon het immers niet meer zeggen. Wij, wij konden, alleen
maar gissen en het je zo comfortabel mogelijk maken. Toch zagen we
aan je ogen en je lach, dat je blij was met ieder bezoekje van je moeder,
onze broers en zussen en van onze vrienden, die dan ook zo vaak
mogelijk eens langs kwamen, evenals de burens. Ook voor de
thuisverpleegsters had je altijd een glimlach. Ze hebben je dan ook
prima verzorgd, zonder hun hulp had ik het nooit gekund.
We waren onlangs 33 jaar getrouwd. Ik had gehoopt dat daar nog vele
jaren bij zouden komen, maar ik zal nu zonder jou verder moeten.
Hopelijk lukt me dat, met de hulp van onze kinderen. Rust nu maar,
Guy, je was reeds zo lang zo mee. Ik vergeet je nooit.

Francine

Weet je nog pap, het kaartje dat ik je met vaderdag eens gaf? Ik was nog
klein, en iedereen noemde me papa's kleine meid. Als iemand dat zei,
was ik trots, trots op mijn vader die alles wist en alles kon. Nu ben ik al
een tijd papa's kleine meid niet meer. Maar ik ben nog altijd trots op je,
omdat je een geweldige vader was.

Veel liefs van Gitta en Tim

De familie dankt u voor uw gebed en blijken van deelneming.

Begr. Vorstappen, Diepenweg 62, Geel, 014/58.84.60
b/wb Verstreck, Sint-Jozef-Olen - tel. 014/22.49.15

Lieve Guy, na een lange ziekte die meer dan 20 jaar je leven, ons leven,
heeft beheerst, heb je het dan toch moeten opgeven. Je hebt je altijd zo
kranig gehouden. Ondanks alle pijn die je ooit hebt moeten verdragen,
bleef je lachen en deed je je werk, zo goed en zo kwaad het ging. Vele
dingen die voor een gezonde reeds de normaalste zaken ter wereld zijn,
daar moest jij door je ziekte van afzien, met de auto rijden, wat altijd je
hobby was, een lange fiets- of wandeltocht maken, of eens een pintje
drinken en eens goed uit de bol gaan; dat was er voor jou al lang niet meer
bij. Hoe dikwijls hebben we een reisje naar ons geliefde Tirol, waar we
allebei zo graag verbleven en dat zowat onze tweede thuis was
geworden, moeten wistellen omdat je het wegens je gezondheid niet aan
kon. Toch bleef je er de moed inhouden. Het laatste jaar ging het echt niet
meer. Dan heb je toch nog al je krachten verzameld om bij ons Gitta en
Tim wat karweitjes aan hun huis op te knappen. Daar was je terecht fier
op. De voorbije maanden wisten we niet meer wat je dacht of wat je